

ORIZONT

Cronica muzicală

Daniil Șafran — recital de violoncel

Violoncelistul Daniil Șafran, care ne-a bucurat săptămîna aceasta prin apariția sa ca solist în simfonica „Filarmonicii” și în frumosul său recital de la Ateneu, este demn și bine cunoscut de publicul concerțelor noastre. De-a, a fost printre primii muzicieni sovietici care au ilustrat, în viața noastră muzicală, arta fărîi vecine. Încă în 1946, cînd ne-a vizitat pentru înființarea a cînta cu marele nostru George Enescu, Daniil Șafran, care petrecuse abia 23 de ani, a dat dovada unei sensibilități și a unei muzicalități deosebite. De atunci, cariera sa artistică a fost marcată de numeroase succese concertistice și de izbucnirile sale la Concursul internațional de la Budapesta, din 1949, unde a obținut premiul I, și, în anul următor, la Concursul internațional de violoncel „Hanus Vihan” din Praga, unde a cucerit aceeași distincție.

După o absență de 11 ani, Daniil Șafran a reapărut anul trecut în concertele noastre, iar acum se întoarce pentru a treia oară în fața publicului nostru, în simfonica și recitalul din săptămîna aceasta.

În concertul de duminică al orchestrei simfonice „Filarmonica George Enescu”, Daniil Șafran a executat, sub direcția dirijorului Mircea Bașarab, Concertul de Bocherini și „Varietățile pe o temă rocoocă” de Cealikovski, piesă în care solistul a debutat, la vîrsta de 11 ani, în concertul Filarmonicii din Leningrad, sub bagheta șefului de orchestră englez Albert Coates. Dacă simfonica ne-a arătat însușirile solistice ale violoncelistului, recitalul de luni, ne-a dat, altă și prin caracterul lui de muzică de cameră, o satisfacție mai completă, învederînd calitățile deosebite de sensibilitate și de profundă muzicalitate ale artistului Daniil Șafran. Ne-am bucurat, în primul rînd, de o operă de muzică bună, de muzică, într-un program în care au figurat, pe lângă un concert, necunoscut la noi, de Johann Christian Bach, sonate de Schubert, Weber și Sostakovič și un ciclu de piese de Schumann.

Chiar de la prima piesă — Concertul de J. Chr. Bach — ne-a cucerit căldura și intensitatea expresivă, cu care a fost interpretat adagio-ulo. Ne-a satisfăcut, însă, mai puțin partea finală, cîntată prea repede pentru stilul și caracterul ei.

În schimb, în restul programului, calitățile esențiale de sensibilitate și poezie ale artistului au imprimat o deosebită expresivitate și putere de convingere în interpretările sale. Scris original pentru clarinet și pian, cele „3 piese cantabile” op. 73 de Schumann au fost executate, în veridic pentru cello, cu sensibilitate impulsivă, cu simlul liric specific schumannian, redîndu-ne cu finețe căldura lor poetică.

Sonata Arpeggiata de Schubert, deosebit de frumoasă, a fost interpretată cu o sensibilitate și o căldură care au imprimat o deosebită expresivitate și putere de convingere în interpretările sale. Scris original pentru clarinet și pian, cele „3 piese cantabile” op. 73 de Schumann au fost executate, în veridic pentru cello, cu sensibilitate impulsivă, cu simlul liric specific schumannian, redîndu-ne cu finețe căldura lor poetică.

Și în celelalte două simfonice, Daniil Șafran a dat dovada unei sensibilități și a unei muzicalități deosebite. În simfonia de duminică, el a interpretat, cu o sensibilitate și o căldură care au imprimat o deosebită expresivitate și putere de convingere în interpretările sale. Scris original pentru clarinet și pian, cele „3 piese cantabile” op. 73 de Schumann au fost executate, în veridic pentru cello, cu sensibilitate impulsivă, cu simlul liric specific schumannian, redîndu-ne cu finețe căldura lor poetică.

Și în celelalte două simfonice, Daniil Șafran a dat dovada unei sensibilități și a unei muzicalități deosebite. În simfonia de duminică, el a interpretat, cu o sensibilitate și o căldură care au imprimat o deosebită expresivitate și putere de convingere în interpretările sale. Scris original pentru clarinet și pian, cele „3 piese cantabile” op. 73 de Schumann au fost executate, în veridic pentru cello, cu sensibilitate impulsivă, cu simlul liric specific schumannian, redîndu-ne cu finețe căldura lor poetică.

Și în celelalte două simfonice, Daniil Șafran a dat dovada unei sensibilități și a unei muzicalități deosebite. În simfonia de duminică, el a interpretat, cu o sensibilitate și o căldură care au imprimat o deosebită expresivitate și putere de convingere în interpretările sale. Scris original pentru clarinet și pian, cele „3 piese cantabile” op. 73 de Schumann au fost executate, în veridic pentru cello, cu sensibilitate impulsivă, cu simlul liric specific schumannian, redîndu-ne cu finețe căldura lor poetică.

Și în celelalte două simfonice, Daniil Șafran a dat dovada unei sensibilități și a unei muzicalități deosebite. În simfonia de duminică, el a interpretat, cu o sensibilitate și o căldură care au imprimat o deosebită expresivitate și putere de convingere în interpretările sale. Scris original pentru clarinet și pian, cele „3 piese cantabile” op. 73 de Schumann au fost executate, în veridic pentru cello, cu sensibilitate impulsivă, cu simlul liric specific schumannian, redîndu-ne cu finețe căldura lor poetică.

Și în celelalte două simfonice, Daniil Șafran a dat dovada unei sensibilități și a unei muzicalități deosebite. În simfonia de duminică, el a interpretat, cu o sensibilitate și o căldură care au imprimat o deosebită expresivitate și putere de convingere în interpretările sale. Scris original pentru clarinet și pian, cele „3 piese cantabile” op. 73 de Schumann au fost executate, în veridic pentru cello, cu sensibilitate impulsivă, cu simlul liric specific schumannian, redîndu-ne cu finețe căldura lor poetică.

Și în celelalte două simfonice, Daniil Șafran a dat dovada unei sensibilități și a unei muzicalități deosebite. În simfonia de duminică, el a interpretat, cu o sensibilitate și o căldură care au imprimat o deosebită expresivitate și putere de convingere în interpretările sale. Scris original pentru clarinet și pian, cele „3 piese cantabile” op. 73 de Schumann au fost executate, în veridic pentru cello, cu sensibilitate impulsivă, cu simlul liric specific schumannian, redîndu-ne cu finețe căldura lor poetică.

A. KEȘOKOV

Fiului meu

Am un băiat.
As vrea să fie
Destep și harnic și neînfricat.
Și acestui fiu azi trebuie să-i pun
Un nume; cel mai potrivit, mai bun.
Eu singur nu știu ce nume să-i dau.
Iubita-mi hotărăște! Și mai zăbi
Ce nume să-i dau?
Prietenii, vă aștept să-mi dați un sfat.
Sînt gata să-i dau fiului, anume,
Cu cea mai mare bucurie-un nume
În cinstea marelui conducător
Ce-a dus a noastre oșii la birușină
Și-a oțelit mereu voința lor.
Sau numele aceluia înțelept
Ce-a nins natura cu-a ei taine-adinț,
Să-și simtă tatăl inima în piept
Bătînd că fiul pune griu pe stînci.
Dar poate pruncul e poet născut
Sau poate doctor?
Cum să știu?
Veșni, să-mi dați un sfat de la-nceput
Ce nume-ar fi să-i dau acestui fiu?
Bunicu-a ascultat aceste toate
Și a grăit apoi și el: — Nepoate,
De o să fii poet ori cărturar
Sau numai un băiat cu cap măcar,
Al înalțea ta
O viață mare!
Să crești,
Să ajungi om înțelept și tare.
Tu comunismul ai să-l construiești
Întîia oră-n lume.
Ori care o să fie al tău nume
În veci va fi slăvit de fiecare
Nu doar prin numele ce-ai dau acumă,
Că omul este proslăvit și mare
Prin munca lui și nu prin nume numa.

În romînește de Demostene Botez

Sergei Gherasimov „Întoarcerea primăverii”

O IMPORTANTĂ DISCUȚIE LITERARĂ

Ultima ședință plenară a conducerii Uniunii scriitorilor sovietici se caracterizează prin bogăția și varietatea problemelor discutate. Au fost dezbătute și numeroase laturi organizatorice ale activității Uniunii, și căile de întărire a legăturilor dintre literaturile naționale, și necesitatea acordării unei atenții sporite scriitorilor tineri, și măsurile de luptă pentru pregătirea celui de al III-lea congres unional etc. Dar incontestabil, în centrul dezbaterilor au stat problemele ideologice. Aprofundarea lor multilaterală a dat discuțiilor un caracter deosebit de viu.

Cuvîntările participanților au fost străbătute ca de un fir roșu de ideea luptei pentru continuarea consolidării ideologice a literaturii sovietice prin demascarea și zdrobirea revizionismului.

Interesul deosebit al scriitorilor sovietici pentru problemele ideologice ale creației, pasiona pe care o pun în combaterea revizionismului sînt indisolubil legate de caracterul partinic al literaturii sovietice, de faptul că această literatură s-a născut și a înflorit ca parte integrantă a societății sovietice, socialiste, călîndu-se împreună cu întregul popor, sub conducerea partidului, în lupta acerbă, adesea pe viață și pe moarte, împotriva dușmanilor comunismului. Scriitorii sovietici n-au putut să nu observe cu perspicacitate care-i caracterizează această atitudine inițiativă ale revizionismului împotriva literaturii sovietice tind să compromită nu numai literatura, dar și o realitate mult mai vastă, regimul socialist ca atare.

Iată de ce în numeroase cuvîntări a răsunat chemarea, adresată scriitorilor în general și criticii în mod special „de a porni o olensivă amplă împotriva concepțiilor ideologice duseman” (Smolici), de a nu uita nici o clipă învățătura partidului care cere tuturor „să aibă o altitudine întransigentă față de toți revizionismii, oricare ar fi forța în care s-ar înfășura” (Brovka). De apir militant activ a fost pătrunsă cuvîntarea poetului N. Gribaciov. El a cerut tuturor celor care lucrează pe frontul ideologic să intervină cu mai multă competență în discuția ce se desfășoară astăzi în lume, pentru a demonstra cu fapte și argumente de neîngăduit faliment ideologic al revizionismului: „Nu este suficient să anatimizăm revizionismul — căci pînă și astfel el cîștigă lăurii unui aparent martiraj — ci trebuie dezvăluită inconsistența lui ideologică și intelectuală; cu arma estetică, revizionismul trebuie împins înapoi în mlaștina din care a ieșit”.

Deosebit de interesant în cuvîntarea lui Gribaciov a fost și chemarea adresată criticilor de a milita mult mai combativ în apărarea tradițiilor literaturii sovietice. Cercetarea istoriei literaturii sovietice — a arătat vorbitorul — atestă în modul cel mai deplin că tot ce a creat mai de preț literatura sovietică, ceea ce i-a adus gloria mondială bine meritată își trage seva din legătura indisolubilă dintre literatură și viață. Sublinierea aceasta este cu atât mai semnificativă cu cît una din tezele preferate ale revizionismului constă în încercarea stupidă de a explica succesele literaturii sovietice prin influența moderniste, apusene. Aserțiune absurdă, căci „doar prostă-nacii mucegăii în tăbăra modernismului și a subiectivismului mai pot să creadă că idol ce au zguduțit lumea și eroi ce vor supraviețui secole, pot fi supti din deget, sau inventați între două fumuri de țigară”. (N. Gribaciov).

Despre importanța valorificării tradițiilor realismului socialist a vorbit cu multă însuflețire și bătrîna scriitoare M. Șaginina. Referindu-se la cuvîntele criticului Zelinski care susține că nu e just a se îngloba în noțiunea realismului socialist tot ce a fost scris de scriitorii sovietici”, M. Șaginina a adăugat: „Este o idee foarte justă. Realismul socialist nu poate fi redus la o simplă reflectare a realității noastre socialiste, chiar și în dezvoltarea ei. Aceasta este o formulare insuficientă. Vă aduceti aminte că Marx a introdus în filozofie, în teoria cunoașterii, un element cu totul nou: nu numai cunoașterea dar și transformarea activă a realității.

El a spus că filozofii de pînă acum au explicat lumea, iar noi avem sarcina de a o transforma. Tot așa și realismul socialist este în artă nu doar o

simplă metodă de reflectare a realității, ci implică participarea activă în lupta pentru transformarea, pentru demascarea acestei realități. Metoda realistă socialistă este metoda literaturii noastre, a luptei pentru dezvoltarea ei, împotriva lipsurilor existente”.

Problema ridicată de Marietta Șaginina merita toată atenția, pentru că pune și unor aspecte ale dezvoltării literare de la noi. Și în presa noastră literară, sub pretextul conștientizării a realismului socialist au apărut diferite formulări care practic deosebesc realismul socialist pe de o parte și literatura progresistă, umșădită în general, pe de altă parte.

În aceeași ordine de idei merită să fie semnalată și părerea lui N. Gribaciov privitoare la aprecierea unor lucrări și luări de atitudine din scrierile lui. Poetul sovietic s-a ridicat în fața celor care, în teorie, au înțeles regulile ospitalității și ale înțelegerii, dar mai ales, pe parcurs, în întrebarea și răspunsuri. Caricatură de Dudențev, confuziile ideologice existente în unele lucrări, în ansamblu progresiste, care se dezorientază tineretul, cititorii și spectatorii și chiar pe unii scriitori mai puțin experimentați. N. Gribaciov a cerut ca frontul ideologic al scriitorilor sovietici să fie și mai activ în dezvăluirea greșelilor pe care le comit unii prieteni, în demascarea memorabile a unor „teoreticieni apăsători și obraznici”, de felul lui Jean Cocteau.

În același spirit a vorbit și A. Ceakovski, redactorul-șef al revistei „Stranaia Literatura”. Referindu-se la înfrîngerile pe care le-a suferit în ultimul timp revizionismul pe scena mondială A. Ceakovski a subliniat că ar fi o naivitate politică să vădăm că lupta împotriva revizionismului se termină. Dimpotrivă, pe măsură ce ofensiva. Unul din aceste și „New Forward Fast”. Cu legitime desigur a subliniat A. Ceakovski despre acest aspect care „calomniază fără rușine comunistul în paginile ziarului „New York Times” — organul agresiv al reacției imperialiste”.

În cadrul dezbaterilor mai mulți vorbitori au evidențiat o serie de succese ale literaturii sovietice. Petrus Brovka a vorbit pe larg despre unele lucrări ale literaturii sovietice. L. Novicenco despre izbînzile scrierilor teratului. Alți participanți au referit la diferite volume noi de poezie, versuri, critică. Totodată s-a subliniat străduința comună de a se găsi răspuns la întrebarea: Ce se poate și ce nu se poate face în prezent? În ce măsură se simt în ele ecurile prefacerilor apărute în viața (și după Congresul al XX-lea al P.C.U.S.?) Se pare că răspunsul la întrebare l-a dat criticul ucrainean L. Novicenco care a afirmat: „Elementul nou constă într-o prănzire mai adîncă în viața poporului, în zgrăvirea mai profundă și mai multilaterală a omului, în primul rînd a eroului principal al literaturii noastre, a omului luptei revoluționare și construcției comuniste, a omului de rînd și totodată neobișnuit prin nouătețea lui spirituală; în sensibilitatea sporită a scriitorului în raport cu latura emoțională a vieții eroului; în invingerea schematismului și a didacticității; în creșterea tonalității căuțărilor createatoare”.

În această ordine de idei este semnificativă mărturisirea lui Konstantin Simonov, care și-a exprimat convingerea că în ultimă instanță cărțile cele mai bune vor fi scrise de acei scriitori care „văd poporul în luptă, în deplină încordare a forțelor, gîndurilor și sentimentelor lui, aceia care se află alături de el în această luptă; iar a fi alături de popor, înseamnă a fi în rîndurile poporului, pentru că altă modalitate de a fi alături de popor încă n-a fost născocită”, și cred eu, nici nu va fi născocită”.

Se știe că Simonov face parte dintre acei scriitori care, pînă nu de mult, au sprijinit în mod greșit romanul lui Dudintev „Nu numai cu piine”. Revizuirea de către Simonov a propriilor sale poziții este, deci, semnificativă și se încadrează în atmosfera generală a discuțiilor.

Combaterea negativismului ca atare n-a mai suscitat discuții prea aprinse. Aparătorii lui au fost zdrobiți. Unii dintre participanții la plenară au sim-

țut nevoia de a reveni asupra modalităților de reflectare a aspectelor negative, mai ales pentru a respinge incantările unor revizionisti care încearcă să neoprească tendința afirmativă de viață a literaturii sovietice, ca o remanere la critica, în acest sens, deosebit de prețioasă a fost contribuția Mariettei Șaginina. Subliniind ca critica literară negativă ale realității face parte integrantă din lupta realist-socialistă a literaturii sovietice și călînd în acest sens numeroase lucrări ca „Cimentul” de Gladkov, „Frontul” de Kornciuk, „Stăruia plătitoare” de Zakrutin, „Partajul lui Ovechin”, „Păcătoarea rusă” de Lemov etc., Marietta Șaginina a arătat că cine nu i-a înțeles vrednăci prin cap să protesteze împotriva unor asemenea critici, pentru că scrierile sa sunt și sînt critice realizate de pe pozițiile socialist-construcționiste și pe pozițiile socialiste și pe pozițiile constructiviste nu este altmădă declarativ, ci este conștient și conștient operativ și în finalul ei, dar mai ales, pe parcurs, în întrebarea și răspunsuri. Caricatură de Dudențev, confuziile ideologice existente în unele lucrări, în ansamblu progresiste, care se dezorientază tineretul, cititorii și spectatorii și chiar pe unii scriitori mai puțin experimentați. N. Gribaciov a cerut ca frontul ideologic al scriitorilor sovietici să fie și mai activ în dezvăluirea greșelilor pe care le comit unii prieteni, în demascarea memorabile a unor „teoreticieni apăsători și obraznici”, de felul lui Jean Cocteau.

În același spirit a vorbit și A. Ceakovski, redactorul-șef al revistei „Stranaia Literatura”. Referindu-se la înfrîngerile pe care le-a suferit în ultimul timp revizionismul pe scena mondială A. Ceakovski a subliniat că ar fi o naivitate politică să vădăm că lupta împotriva revizionismului se termină. Dimpotrivă, pe măsură ce ofensiva. Unul din aceste și „New Forward Fast”. Cu legitime desigur a subliniat A. Ceakovski despre acest aspect care „calomniază fără rușine comunistul în paginile ziarului „New York Times” — organul agresiv al reacției imperialiste”.

În cadrul dezbaterilor mai mulți vorbitori au evidențiat o serie de succese ale literaturii sovietice. Petrus Brovka a vorbit pe larg despre unele lucrări ale literaturii sovietice. L. Novicenco despre izbînzile scrierilor teratului. Alți participanți au referit la diferite volume noi de poezie, versuri, critică. Totodată s-a subliniat străduința comună de a se găsi răspuns la întrebarea: Ce se poate și ce nu se poate face în prezent? În ce măsură se simt în ele ecurile prefacerilor apărute în viața (și după Congresul al XX-lea al P.C.U.S.?) Se pare că răspunsul la întrebare l-a dat criticul ucrainean L. Novicenco care a afirmat: „Elementul nou constă într-o prănzire mai adîncă în viața poporului, în zgrăvirea mai profundă și mai multilaterală a omului, în primul rînd a eroului principal al literaturii noastre, a omului luptei revoluționare și construcției comuniste, a omului de rînd și totodată neobișnuit prin nouătețea lui spirituală; în sensibilitatea sporită a scriitorului în raport cu latura emoțională a vieții eroului; în invingerea schematismului și a didacticității; în creșterea tonalității căuțărilor createatoare”.

În această ordine de idei este semnificativă mărturisirea lui Konstantin Simonov, care și-a exprimat convingerea că în ultimă instanță cărțile cele mai bune vor fi scrise de acei scriitori care „văd poporul în luptă, în deplină încordare a forțelor, gîndurilor și sentimentelor lui, aceia care se află alături de el în această luptă; iar a fi alături de popor, înseamnă a fi în rîndurile poporului, pentru că altă modalitate de a fi alături de popor încă n-a fost născocită”, și cred eu, nici nu va fi născocită”.

Se știe că Simonov face parte dintre acei scriitori care, pînă nu de mult, au sprijinit în mod greșit romanul lui Dudintev „Nu numai cu piine”. Revizuirea de către Simonov a propriilor sale poziții este, deci, semnificativă și se încadrează în atmosfera generală a discuțiilor.

Combaterea negativismului ca atare n-a mai suscitat discuții prea aprinse. Aparătorii lui au fost zdrobiți. Unii dintre participanții la plenară au sim-

țut nevoia de a reveni asupra modalităților de reflectare a aspectelor negative, mai ales pentru a respinge incantările unor revizionisti care încearcă să neoprească tendința afirmativă de viață a literaturii sovietice, ca o remanere la critica, în acest sens, deosebit de prețioasă a fost contribuția Mariettei Șaginina. Subliniind ca critica literară negativă ale realității face parte integrantă din lupta realist-socialistă a literaturii sovietice și călînd în acest sens numeroase lucrări ca „Cimentul” de Gladkov, „Frontul” de Kornciuk, „Stăruia plătitoare” de Zakrutin, „Partajul lui Ovechin”, „Păcătoarea rusă” de Lemov etc., Marietta Șaginina a arătat că cine nu i-a înțeles vrednăci prin cap să protesteze împotriva unor asemenea critici, pentru că scrierile sa sunt și sînt critice realizate de pe pozițiile socialist-construcționiste și pe pozițiile socialiste și pe pozițiile constructiviste nu este altmădă declarativ, ci este conștient și conștient operativ și în finalul ei, dar mai ales, pe parcurs, în întrebarea și răspunsuri. Caricatură de Dudențev, confuziile ideologice existente în unele lucrări, în ansamblu progresiste, care se dezorientază tineretul, cititorii și spectatorii și chiar pe unii scriitori mai puțin experimentați. N. Gribaciov a cerut ca frontul ideologic al scriitorilor sovietici să fie și mai activ în dezvăluirea greșelilor pe care le comit unii prieteni, în demascarea memorabile a unor „teoreticieni apăsători și obraznici”, de felul lui Jean Cocteau.

În același spirit a vorbit și A. Ceakovski, redactorul-șef al revistei „Stranaia Literatura”. Referindu-se la înfrîngerile pe care le-a suferit în ultimul timp revizionismul pe scena mondială A. Ceakovski a subliniat că ar fi o naivitate politică să vădăm că lupta împotriva revizionismului se termină. Dimpotrivă, pe măsură ce ofensiva. Unul din aceste și „New Forward Fast”. Cu legitime desigur a subliniat A. Ceakovski despre acest aspect care „calomniază fără rușine comunistul în paginile ziarului „New York Times” — organul agresiv al reacției imperialiste”.

În cadrul dezbaterilor mai mulți vorbitori au evidențiat o serie de succese ale literaturii sovietice. Petrus Brovka a vorbit pe larg despre unele lucrări ale literaturii sovietice. L. Novicenco despre izbînzile scrierilor teratului. Alți participanți au referit la diferite volume noi de poezie, versuri, critică. Totodată s-a subliniat străduința comună de a se găsi răspuns la întrebarea: Ce se poate și ce nu se poate face în prezent? În ce măsură se simt în ele ecurile prefacerilor apărute în viața (și după Congresul al XX-lea al P.C.U.S.?) Se pare că răspunsul la întrebare l-a dat criticul ucrainean L. Novicenco care a afirmat: „Elementul nou constă într-o prănzire mai adîncă în viața poporului, în zgrăvirea mai profundă și mai multilaterală a omului, în primul rînd a eroului principal al literaturii noastre, a omului luptei revoluționare și construcției comuniste, a omului de rînd și totodată neobișnuit prin nouătețea lui spirituală; în sensibilitatea sporită a scriitorului în raport cu latura emoțională a vieții eroului; în invingerea schematismului și a didacticității; în creșterea tonalității căuțărilor createatoare”.

În această ordine de idei este semnificativă mărturisirea lui Konstantin Simonov, care și-a exprimat convingerea că în ultimă instanță cărțile cele mai bune vor fi scrise de acei scriitori care „văd poporul în luptă, în deplină încordare a forțelor, gîndurilor și sentimentelor lui, aceia care se află alături de el în această luptă; iar a fi alături de popor, înseamnă a fi în rîndurile poporului, pentru că altă modalitate de a fi alături de popor încă n-a fost născocită”, și cred eu, nici nu va fi născocită”.

Se știe că Simonov face parte dintre acei scriitori care, pînă nu de mult, au sprijinit în mod greșit romanul lui Dudintev „Nu numai cu piine”. Revizuirea de către Simonov a propriilor sale poziții este, deci, semnificativă și se încadrează în atmosfera generală a discuțiilor.

Combaterea negativismului ca atare n-a mai suscitat discuții prea aprinse. Aparătorii lui au fost zdrobiți. Unii dintre participanții la plenară au sim-

țut nevoia de a reveni asupra modalităților de reflectare a aspectelor negative, mai ales pentru a respinge incantările unor revizionisti care încearcă să neoprească tendința afirmativă de viață a literaturii sovietice, ca o remanere la critica, în acest sens, deosebit de prețioasă a fost contribuția Mariettei Șaginina. Subliniind ca critica literară negativă ale realității face parte integrantă din lupta realist-socialistă a literaturii sovietice și călînd în acest sens numeroase lucrări ca „Cimentul” de Gladkov, „Frontul” de Kornciuk, „Stăruia plătitoare” de Zakrutin, „Partajul lui Ovechin”, „Păcătoarea rusă” de Lemov etc., Marietta Șaginina a arătat că cine nu i-a înțeles vrednăci prin cap să protesteze împotriva unor asemenea critici, pentru că scrierile sa sunt și sînt critice realizate de pe pozițiile socialist-construcționiste și pe pozițiile socialiste și pe pozițiile constructiviste nu este altmădă declarativ, ci este conștient și conștient operativ și în finalul ei, dar mai ales, pe parcurs, în întrebarea și răspunsuri. Caricatură de Dudențev, confuziile ideologice existente în unele lucrări, în ansamblu progresiste, care se dezorientază tineretul, cititorii și spectatorii și chiar pe unii scriitori mai puțin experimentați. N. Gribaciov a cerut ca frontul ideologic al scriitorilor sovietici să fie și mai activ în dezvăluirea greșelilor pe care le comit unii prieteni, în demascarea memorabile a unor „teoreticieni apăsători și obraznici”, de felul lui Jean Cocteau.

În același spirit a vorbit și A. Ceakovski, redactorul-șef al revistei „Stranaia Literatura”. Referindu-se la înfrîngerile pe care le-a suferit în ultimul timp revizionismul pe scena mondială A. Ceakovski a subliniat că ar fi o naivitate politică să vădăm că lupta împotriva revizionismului se termină. Dimpotrivă, pe măsură ce ofensiva. Unul din aceste și „New Forward Fast”. Cu legitime desigur a subliniat A. Ceakovski despre acest aspect care „calomniază fără rușine comunistul în paginile ziarului „New York Times” — organul agresiv al reacției imperialiste”.

În cadrul dezbaterilor mai mulți vorbitori au evidențiat o serie de succese ale literaturii sovietice. Petrus Brovka a vorbit pe larg despre unele lucrări ale literaturii sovietice. L. Novicenco despre izbînzile scrierilor teratului. Alți participanți au referit la diferite volume noi de poezie, versuri, critică. Totodată s-a subliniat străduința comună de a se găsi răspuns la întrebarea: Ce se poate și ce nu se poate face în prezent? În ce măsură se simt în ele ecurile prefacerilor apărute în viața (și după Congresul al XX-lea al P.C.U.S.?) Se pare că răspunsul la întrebare l-a dat criticul ucrainean L. Novicenco care a afirmat: „Elementul nou constă într-o prănzire mai adîncă în viața poporului, în zgrăvirea mai profundă și mai multilaterală a omului, în primul rînd a eroului principal al literaturii noastre, a omului luptei revoluționare și construcției comuniste, a omului de rînd și totodată neobișnuit prin nouătețea lui spirituală; în sensibilitatea sporită a scriitorului în raport cu latura emoțională a vieții eroului; în invingerea schematismului și a didacticității; în creșterea tonalității căuțărilor createatoare”.

În această ordine de idei este semnificativă mărturisirea lui Konstantin Simonov, care și-a exprimat convingerea că în ultimă instanță cărțile cele mai bune vor fi scrise de acei scriitori care „văd poporul în luptă, în deplină încordare a forțelor, gîndurilor și sentimentelor lui, aceia care se află alături de el în această luptă; iar a fi alături de popor, înseamnă a fi în rîndurile poporului, pentru că altă modalitate de a fi alături de popor încă n-a fost născocită”, și cred eu, nici nu va fi născocită”.

Se știe că Simonov face parte dintre acei scriitori care, pînă nu de mult, au sprijinit în mod greșit romanul lui Dudintev „Nu numai cu piine”. Revizuirea de către Simonov a propriilor sale poziții este, deci, semnificativă și se încadrează în atmosfera generală a discuțiilor.

Combaterea negativismului ca atare n-a mai suscitat discuții prea aprinse. Aparătorii lui au fost zdrobiți. Unii dintre participanții la plenară au sim-

țut nevoia de a reveni asupra modalităților de reflectare a aspectelor negative, mai ales pentru a respinge incantările unor revizionisti care încearcă să neoprească tendința afirmativă de viață a literaturii sovietice, ca o remanere la critica, în acest sens, deosebit de prețioasă a fost contribuția Mariettei Șaginina. Subliniind ca critica literară negativă ale realității face parte integrantă din lupta realist-socialistă a literaturii sovietice și călînd în acest sens numeroase lucrări ca „Cimentul” de Gladkov, „Frontul” de Kornciuk, „Stăruia plătitoare” de Zakrutin, „Partajul lui Ovechin”, „Păcătoarea rusă” de Lemov etc., Marietta Șaginina a arătat că cine nu i-a înțeles vrednăci prin cap să protesteze împotriva unor asemenea critici, pentru că scrierile sa sunt și sînt critice realizate de pe pozițiile socialist-construcționiste și pe pozițiile socialiste și pe pozițiile constructiviste nu este altmădă declarativ, ci este conștient și conștient operativ și în finalul ei, dar mai ales, pe parcurs, în întrebarea și răspunsuri. Caricatură de Dudențev, confuziile ideologice existente în unele lucrări, în ansamblu progresiste, care se dezorientază tineretul, cititorii și spectatorii și chiar pe unii scriitori mai puțin experimentați. N. Gribaciov a cerut ca frontul ideologic al scriitorilor sovietici să fie și mai activ în dezvăluirea greșelilor pe care le comit unii prieteni, în demascarea memorabile a unor „teoreticieni apăsători și obraznici”, de felul lui Jean Cocteau.

În același spirit a vorbit și A. Ceakovski, redactorul-șef al revistei „Stranaia Literatura”. Referindu-se la înfrîngerile pe care le-a suferit în ultimul timp revizionismul pe scena mondială A. Ceakovski a subliniat că ar fi o naivitate politică să vădăm că lupta împotriva revizionismului se termină. Dimpotrivă, pe măsură ce ofensiva. Unul din aceste și „New Forward Fast”. Cu legitime desigur a subliniat A. Ceakovski despre acest aspect care „calomniază fără rușine comunistul în paginile ziarului „New York Times” — organul agresiv al reacției imperialiste”.

În cadrul dezbaterilor mai mulți vorbitori au evidențiat o serie de succese ale literaturii sovietice. Petrus Brovka a vorbit pe larg despre unele lucrări ale literaturii sovietice. L. Novicenco despre izbînzile scrierilor teratului. Alți participanți au referit la diferite volume noi de poezie, versuri, critică. Totodată s-a subliniat străduința comună de a se găsi răspuns la întrebarea: Ce se poate și ce nu se poate face în prezent? În ce măsură se simt în ele ecurile prefacerilor apărute în viața (și după Congresul al XX-lea al P.C.U.S.?) Se pare că răspunsul la întrebare l-a dat criticul ucrainean L. Novicenco care a afirmat: „Elementul nou constă într-o prănzire mai adîncă în viața poporului, în zgrăvirea mai profundă și mai multilaterală a omului, în primul rînd a eroului principal al literaturii noastre, a omului luptei revoluționare și construcției comuniste, a omului de rînd și totodată neobișnuit prin nouătețea lui spirituală; în sensibilitatea sporită a scriitorului în raport cu latura emoțională a vieții eroului; în invingerea schematismului și a didacticității; în creșterea tonalității căuțărilor createatoare”.

În această ordine de idei este semnificativă mărturisirea lui Konstantin Simonov, care și-a exprimat convingerea că în ultimă instanță cărțile cele mai bune vor fi scrise de acei scriitori care „văd poporul în luptă, în deplină încordare a forțelor, gîndurilor și sentimentelor lui, aceia care se află alături de el în această luptă; iar a fi alături de popor, înseamnă a fi în rîndurile poporului, pentru că altă modalitate de a fi alături de popor încă n-a fost născocită”, și cred eu, nici nu va fi născocită”.

Se știe că Simonov face parte dintre acei scriitori care, pînă nu de mult, au sprijinit în mod greșit romanul lui Dudintev „Nu numai cu piine”. Revizuirea de către Simonov a propriilor sale poziții este, deci, semnificativă și se încadrează în atmosfera generală a discuțiilor.

Combaterea negativismului ca atare n-a mai suscitat discuții prea aprinse. Aparătorii lui au fost zdrobiți. Unii dintre participanții la plenară au sim-

Profilul teatrului și varietatea stilului

Amibiția principală a unui regizor — ne spunea într-o conversație regizorul N. P. Akimov, directorul Teatrului de Comedie din Leningrad — trebuie să fie aceea de a face teatru în manieră personală. Impresia de felul în care excelentul artist știuse să-și imprime personalitatea sa teatrală pe care l conduce și actorilor pe care-i îndruma, am întîrziat adușug în conversația noastră asupra problemelor fizionomice teatrelor, asupra necesității creării unui stil propriu, asupra importanței și rolului conducător pe care îl are regizorul în determinarea profilului unui teatru.

Desigur că profilul unui teatru poate fi determinat și de specificul reperoriului său și se adresează.

Teatrul lui Akimov, de pildă, este un „teatru de comedie”, teatrul condus de admirabilul artist Briantev (Teatrul tînărului spectator) se adresează prin specificul reperoriului său — dar nu numai prin asta — publicului de tineret și exemple ar putea fi multiplicabile. Reperoriul este fără îndoială un factor important, am spus primul, în determinarea profilului specific al unui teatru. Dar reperoriul nu este singurul și nu poate numai el să precizeze fizionomia unui teatru. Fără îndoială că reperoriul Cehov și Gorki-a contribuit în cea mai mare măsură la determinarea stilului Teatrului de Artă din Moscova, după cum realismul specific teatrului lui Ostrovski a influențat caracterul personalității acestui teatru de veche tradiție s-a întregit tocmai prin reprezentarea dramaturgică sovietică, prin reprezentarea clasicilor universali. Umilțea de gen dramatic, sau chiar de istoric

Un studiu revelator

Raportul întocmit de Gardner Peterson și Edgar S. Furniss Jr. pe baza dezbaterilor conferinței internaționale convocată în toamnă de Princeton University cu sprijinul N.A.T.O. și al Departamentului de Stat al S.U.A., confirmă fără voia lui criticile aduse politicii blocului occidental de către reprezentanții opiniei publice progresiste din toate țările. Îndeosebi, merită subliniat, din acest punct de vedere, capitoul III, consacrat politicii economice a N.A.T.O. față de țările slab dezvoltate. Aprecierea critică asupra acestei politici este rezultatul unei comparații cu ceea ce raportul numește „politica blocului sovietic”, pe care participanții la conferință au deformat-o și calomniat-o uzând de obiceiul bagaj de pseudo-argumente folosit de propaganda occidentală.

Deformarea nu a putut împiedica totuși relevarea unor elemente reale, care constituie, după părerea participanților la conferință, un alt avantaj al unei politici economice față de ceaaltă. Astfel, și-a recunoscut „capacitatea U.R.S.S. de a livra rapid mari sume ca ajutor”, lucru ce ar fi putut fi constat mai demult, dacă observațiile occidentale ar fi urmărit cu un minimum de obiectivitate, spre exemplu acordate de U.R.S.S. țărilor din lagărul socialist în întreaga perioadă postbelică, chiar și atunci când Uniunea Sovietică era angajată în refacerea sa economică.

În concepția puterilor occidentale, în frunte cu S.U.A., nu există nici posibilitatea și nici necesitatea industrializării țărilor slab dezvoltate, iar ajutorul este privit doar ca un mijloc de a-și demonstra capacitatea față de blocul N.A.T.O., ceea ce-i dă rădăcină degrabă un caracter de ajutor.

Sistemul de ajutor practicat de țările socialiste, în frunte cu U.R.S.S., pornește de la concepția posibilității și necesității industrializării țărilor slab dezvoltate, ceea ce-i dă o înaltă calitate și eficiență de care sunt lipsite așa-zisele ajutoare economice acordate de membrii blocului N.A.T.O.

Deși participanții la conferință au afirmat că este în interesul occidentalului să promoveze dezvoltarea economică a țărilor slab dezvoltate „din punct de vedere umanitar”, și-a recunoscut că „într-o măsură deosebită de înaltă din aceste zone, s-ar putea ca populația să fie mai numeroasă decât în celelalte regiuni ale lumii”. Pe cel de-al doilea rând, constatarea, relevată în raport, că „dezvoltarea economică ar înlesni, în mod inevitabil, mari schimbări în structura socială” și că „la asemenea condiții populația va putea să trăiască într-o mai bună condiție politică și socială”, pe al treilea rând, constatarea că „dezvoltarea economică și socială a țărilor slab dezvoltate, în mod inevitabil, va pune în discuție condițiile de viață ale populației în țările industrializate”. Lipsa de luciditate se manifestă aici în două sensuri. În primul rând, nu fiind că ajutorul oferit de Uniunea Sovietică prezintă între alte avantaje și acela, foarte important, al lipsei oricăror condiții de orice ordin, al inexistenței oricăror „asigurații speciale”, în al doilea rând, „asigurații speciale”, de ordin politic, juridic sau militar, pe lângă că sunt jignitoare pentru țările slab dezvoltate, sunt și de orice eficacitate.

Din discuții a mai rezultat că imperialismul american se substituie în aceste zone capitalizmul vest-occidental. În această problemă nu a mai existat o unanimitate de păreri, ci doar păreri politice, mai mult decât participative, ca să se spună. S.U.A. și-a arătat în investigații importante în teritoriile africane și dependente săe de la alte anagrame conexe cu aceste teritorii, lăsând ca ajutorul pentru dezvoltarea economică din aceste zone să revină în cea mai mare parte vest-occidentului; alții au susținut că, deoarece „unicul alt important de țări și de prestigiu” rămas occidentalul în mare parte din Africa și din Asia, S.U.A. ar trebui să-și asigure conducerea promovării dezvoltării economice pe acest continent. Argumentul, însă, nu mai este de mult valabil, fiindcă această faimă s-a evaporat în urma practicii postbelice de „ajutoare americane”.

Deosebit de edificatoare a fost și discuția privitoare la raportul care trebuie să existe între investițiile publice și investițiile private în cadrul „ajutoarelor” acordate țărilor slab dezvoltate de către membrii blocului N.A.T.O. Aproape în unanimitate s-a arătat că cea mai mare parte a investițiilor externe trebuie să fie publice, între altele, pentru că „în ochii unei mari părți a participanților (la conferință) — și, mai ales, în ochii populației — investițiile private sunt considerate incompatibile cu doctrinele lor economice socialiste”. Recunoașterea nenecederii țărilor slab dezvoltate față de capitalurile private, nu a împiedicat cu toate acestea precizarea acordării unei „părți crescânde în ansamblul investițiilor” acestor capitaluri.

În sfârșit, pentru caracterizarea politicii economice a membrilor N.A.T.O. față de țările slab dezvoltate nu este lipsit de interes să relevăm faptul că „mulți membri ai conferinței s-au referit în mod repetat la dificultățile în ameliorarea condițiilor de trai impuse de spargerea rapidă ale populației în majoritatea zonelor slab dezvoltate și și-au exprimat încrederea că fiecare din aceste populații va putea găsi calea sa pentru a reduce ritmul natalității”.

În podfa dublului patronaj al N.A.T.O. și al Departamentului de Stat, conferința organizată de Princeton University aduce deci o contribuție utilă, deși involuntară, la studiul comparativ al politicii economice față de țările slab dezvoltate practicat de membrii blocului N.A.T.O. și al celei practicate de U.R.S.S. și celelalte țări socialiste.

Marin Dima

Moment important în dialogul Est-Vest

PE CÎND CONFERINȚA LA NIVEL ÎNALT ?

În problema cardinală a actualității internaționale, organizarea unei conferințe la cel mai înalt nivel, cu intervenții la nivel înalt și cu o participare excepțională, constituie o problemă care trebuie să fie gata a rezolva și o asemenea întreprindere la nivel înalt este în interesul comun al tuturor statelor. În prezent, în condițiile actuale, organizarea unei conferințe la nivel înalt este în interesul comun al tuturor statelor. În prezent, în condițiile actuale, organizarea unei conferințe la nivel înalt este în interesul comun al tuturor statelor.

De asemenea, în condițiile actuale, organizarea unei conferințe la nivel înalt este în interesul comun al tuturor statelor. În prezent, în condițiile actuale, organizarea unei conferințe la nivel înalt este în interesul comun al tuturor statelor.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane. Tot mai favorabil dialogul Est-Vest. De altminteri este foarte simțitor și faptul că în prima sa declarație publică după preluarea funcției lui Stassen, noul cancelar prezidențial James Wadsworth (fost șef adjunct al delegației S.U.A. la ONU) a arătat că „amintim modificările ale politicii americane în tratativele de dezarmare sunt posibile”.

În Anglia, președintele opiniei publice asupra curajului dispunându-se la cel mai înalt nivel, în sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

Senatorul Humphrey a arătat că prin condiționarea examinării în bloc a tuturor celor 9 puncte, se zadărnicește anticipat orice posibilitate de ieșire din impasul actual. Guvernul S.U.A. — a declarat el — trebuie să fie gata a negocia separat fiecare din aceste puncte. El a pledat pentru o modificare radicală a politicii externe actuale, propunând discutarea problemelor litigioase fie la o conferință la nivel înalt, fie la O.N.U.

Zilele trecute un alt cunoscut senator democrat, Allan Ellender, s-a pronunțat în aceeași direcție în favoarea convocării unei conferințe la cel mai înalt nivel. La o recentă anchetă printre cititori a influentului ziar „Chicago Daily News” majoritatea răspunsurilor au fost pentru îmbunătățirea relațiilor dintre S.U.A. și U.R.S.S. și pentru organizarea conferinței la nivel înalt.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

numi indignare în rândurile opozității, ci și o adevărată furtună în cercurile largi ale opiniei publice. Organizațiile de presă cu un deosebit prestigiu, ca ziarul „Manchester Guardian” sau revista „New Statesman” au scos în evidență primejdiile excepționale de grave pe care le poate atrage absurdă și ilogică politică a guvernului Macmillan în domeniul înarmării, cerând în schimb o serioasă luare în considerare a convocării conferinței la nivel înalt, a planului Rapacki și a altor măsuri capabile să ducă la desțindere și pace.

Un sondaj al opiniei publice întreprins de ziarul „Sunday Express” arată că 83% dintre englezi sînt pentru o conferință la nivel înalt, iar 72% pentru încetarea experiențelor nucleare.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

prealabilă a miniștrilor de externe, dar n-au făcut-o se pare cu intenția de a-i facilita astfel organizarea. Dimpotrivă! Susținând că tratativele diplomatice normale ar fi de preferat, ei sperau, după cum arată o serie de organe de presă, să angajeze discuții interminabile la adăpostul clasicului „secret diplomatic” care să nu ducă în fapt decât la tergiversarea sau poate chiar la compromiterea conferinței. În presa americană și în cea engleză au și apărut în ultimele zile aprecieri potrivit cărora tratativele diplomatice vor fi destul de îndelungate, iar convocarea conferinței ar putea să aibă loc abia la toamnă, ba poate chiar în anul viitor...

Concomitent cu această încercare de a amina la calendele grecești conferința șefilor de state, guvernul S.U.A. a trecut, în ultima decadă a lunii februarie, la o serie de acțiuni care dovedesc intenția de a ciștișii noi „poziții de forță” de pe care să înceapă eventual tratativele la cel mai înalt nivel. Una din aceste acțiuni este evident semnarea acordului cu guvernul britanic pentru instalarea încă în cursul anului acesta în Anglia a primelor baze de lansare a rachetelor cu rază medie de acțiune. După acest „succes”, Departamentul de Stat și Pentagonul vor stăruia ca acorduri similare să fie încheiate în curând cu Franța, Turcia, și alte țări ale N.A.T.O.-ului. Să mai adăugăm că în prezent se află la Washington ca oaspete al Pentagonului, ministrul vestergerman al apărării, Strauss, care tratează înarmarea atomică a noului wehrmacht. Iată climatul pe care îl pregătesc cancelariile apusene în preajma tratatelor pe „câștiguri diplomatice normale”... Este evident că în perspectiva unor asemenea măsuri, bunele intenții cu care ar trebui să vină delegații occidentale la masa tratativelor apar ca o glumă înșirată.

Noua propunere sovietică care se declară de acord cu o conferință prealabilă a miniștrilor de externe intervine de aceea tocmai la timp. Invitind puterile occidentale la o reuniune diplomatică deschisă, Uniunea Sovietică dovedește încă odată că nu are nimic de tainut opiniei publice mondiale și că preferă discuția în fața acestui judecător suprem, în locul diplomației secrete, pe care pun atîtă preț preopiniei vestice. Propunerea sovietică a găsit un ecou extrem de favorabil în majoritatea organelor de presă din Occident. Dacă ea va fi acceptată ca atare de către marile puteri apusene, fără a se încerca o nouă complicare a rolului ce ar trebui să-i revină (fixarea agendei și a participanților la conferința șefilor de state), conferința miniștrilor de externe are toate șansele să se soldeze cu convocarea încă în cursul acestei veri a întîlnirii conducătorilor de state. Sub continua presiune a curentului popular favorabil tratativilor și ostil pregătirilor de război, cerurile diriguibile din Apus pot fi silite să accepte mina întinsă de conducătorii din Răsărit. Dialogul Est-Vest ar putea astfel începe în condiții prietene unul prim pas spre asigurarea păcii.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

În sfârșit, este suficient să amintim de puternicul ecou stăruit în opinia publică de țările fostului diplomat american Kennan și de ultimele articole apărute în „New York Times” sub semnătura lui Harold Stassen, după semnarea sa demisie din postul de consilier al președintelui Eisenhower în problema dezarmării, pentru a avea o idee destul de cuprinzătoare despre starea de spirit a opiniei publice americane.

Din această sumară trecere în revistă a ecourilor pe care le-a produs în principala țări occidentale ideea conferinței la cel mai înalt nivel, rezultă destul de clar că guvernele respective nu mai puteau să rezerve pur și simplu cererea strălucitoare a opiniei publice de a se organiza o întîlnire a conducătorilor de state din Vest și din Est. Siliiți fiind să adopte o atitudine mai realistă, liderii occidentali s-au gândit să renunțe la pretenția de a condiționa convocarea conferinței de o întîlnire

M. Mihal

V. D.

FIȘE

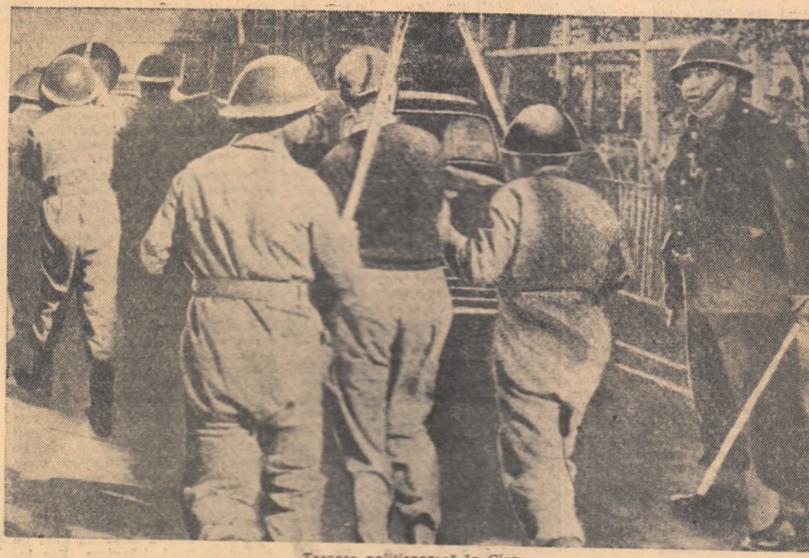
Oficii și oficine

Dacă criza franco-tunisiană n-a făcut oficii bune nici tranșezelor nici tunisienilor, ea a dat naștere în schimb „bunelor oficii” americane. Așa dar de câteva zile, împreună cu un coleg englez, dl. Robert Murphy, oficiată spre cea mai mare prosperitate posibilă a intereselor Washingtonului și Londrei.

Sînt oameni care se nasc cu un predestin, unii sînt fie poezii, alții navigatori, muzicieni sau inventatori. Dl. Robert Murphy a venit pe lume cu o vocație: să fie mijlocitor. Vocația aceasta l-a dus departe — pînă în Africa de Nord. Mai întîi, consul, apoi consilier de ambasadă și, în fine, însărcinat cu afaceri (nu locuri curente) pe lângă guvernul marionetă din Vichy, Robert Murphy a debarcat într-o noapte fără lună, dintr-un submarin american, mijloc înscădunarea lui Darlan, unul din cei mai sumbri generali ai Franței, în funcția de înalt comisar în Africa de Nord. Activitatea lui din această epocă a fost caracterizată de revista americană „The Nation” cum așa: „Murphy a fost promotorul politicii americane reacționare pe care am încercat s-o impunem francezilor după debarcarea din noiembrie 1942... Murphy voia să salveze „revoluția națională a Vichy-ului”.

Odată războiul terminat, Robert Murphy a fost trimis în Germania occidentală ca gradul de consilier politic al guvernului militar american, în care calitatea mijlocitorului cu elementele cele mai corupte și mai obscurantiste de la fața locului. În sfârșit, numit director al biroului Afaceri (adică businessurilor) germane și austriece din Departamentul de Stat, Murphy a fost unul din cei care au încercat cu înțepenie reînvierea militarismului vest-german. Astăzi, dl. Murphy este un adjunct foarte activ al lui John Foster Dulles la Departamentul de Stat. Din oficiile diplomatice americane el a trecut în saloanele oficiale. Chemat să mitească o judecată solomonică care să mulțumească deopotrivă cele două părți alate în conflict: Franța și Tunisia, noua lui misiune aduce mai degrabă cu încercarea de a împiedica ireparabilul cu irevocabilul.

Dl. Murphy o știe desigur mai bine decît oricine. Asta nu-i împiedică însă, să fie un mijlocitor din cale atare de zelos. Lăsîndu-și balta toate treburile de-acasă, mediatorul zboară de la Washington la Londra, de acolo în Tunisia, de aici la Paris și iar înapoi și încă odată de unde a venit, fără să se odihnească, fără să ostenească. Ceea ce îi face pe mulți să se întrebă: de unde și pînă unde atîta dragoste pentru semenii săi, atîta neostîntă pașune pentru dreptate? Nu cumva în spatele acestor „bune oficii” se urmăresc și niscaiva bene (o) ficii? Și chiar ceva mai mult decît pentru o simplă misiune?

Teroare polițienească în Cipru

G. Kuzmin

Săptămîna